

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Варна, 24.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на десети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Р. Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева
в присъствието на прокурора Р. М. Г.
като разгледа докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Наказателно дело
за възобновяване № 20233000600205 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано по искане на осъдения А. И. С., чрез неговия процесуален представител- адв.И. И.- ТАК и има за предмет влязлата в законна сила присъда №260002 от 31.05.2022г. по НОХД №204/2018г. на Районен съд гр.Велики Преслав, потвърдена с Решение №82 от 23.11.2022г. по ВНОХД №342/2022г. на Окръжен съд гр.Шумен. Счита се, че присъдата и въззивното решение са постановени при допуснати съществени процесуални нарушения. В подкрепа на оплакването се посочва, че решаващите съдилища не са изпълнили задължението си за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, допуснато е нарушение при оценката на доказателствата, като присъдата почива единствено на показанията на полицейските служители и не са кредитирани останалите доказателства, което е довело до ограничаване правата на осъдения. Твърди се, че съдът не е уважил направените от защитата доказателствени искания, което е довело до неизясняване на обстоятелствата по делото и постановяване на порочна присъда. Иска се от апелативната инстанция възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

В проведеното с.з. пред настоящата инстанция искането се поддържа от процесуалния представител на осъденото лице на посочените основания.

Представителят на Варненската апелативна прокуратура счита искането

за неоснователно. Излагат се доводи, че материалния закон е приложен правилно и не са допуснати съществени процесуални нарушения по чл.348,ал.1 от НПК, като двете инстанции са взели отношение по съображенията, съдържащи се в направеното искане.

Варненският апелативен съд провери правилността на атакуваната присъда и въззивното решение съобразно правомощията си по чл.425 от НПК и за да се произнесе съобрази следното:

С Присъда №260002 от 31.05.2022г. по НОХД №204/2018г. Районен съд гр.Велики Преслав е признал подсъдимия А. И. С. за виновен в това, че на 29.07.2016г. държал в гр.Велики Преслав, обл.Шумен, в имот на ул.“Оборище“№13 огнестрелно оръжие-саморъчно изработена еднозарядна пушка, предназначена за стрелба с патрони с периферно възпламеняване кал.5,6мм „Магнум“ без фабричен номер, без да има за това надлежно разрешение, поради което и на осн. чл.339,ал.1 вр. чл.54 от НК му е наложено наказание две години „лишаване от свобода“, отложено за изтърпяване за срок от 5 години. С Присъдата съдът е определил на осн.чл.25,ал.1вр.чл.23,ал.1 от НК общо наказание с наложеното с присъда по НОХД№332/2020г., в размер на две години „лишаване от свобода“, което е отложил за срок от пет години, като е присъединил наложеното наказание по НОХД№332/2020г. „глоба“, в размер на 500лв. и „Лишаване от право да управлява МПС“, за срок от една година и шест месеца, от което е приспаднал изтърпяната част. С присъдата съдът се е произнесъл по веществените доказателства и направените разноски.

Присъдата е била обжалвана от осъдения С. по повод на което е било образувано въззивно производство. С решение №82 от 23.11.2022г. по ВНОХД №342/2022г. на Окръжен съд гр.Шумен присъдата е била изцяло потвърдена.

Решението на ШОС е извън кръга на подлежащите на касационна проверка и с оглед разпоредбата на чл.412,ал.2,т.1 от НПК, присъдата е влязла в законна сила на 23.11.2022г.

Варненският апелативен съд намира, че искането е подадено от изрично упълномощен защитник на осъдения и в законния срок по чл.421,ал.3 от НПК.

Първото наведено от защитника на осъдения основание по искането за възобновяване на наказателното производство по чл.422,ал.1,т.5 касае допуснатото особено съществено нарушение по чл.348,ал.1, т.2 от НПК. Сочи се, че двете инстанции не са обсъдили доказателствения материал в неговата съвкупност, както и установеното в хода на съдебното следствие противоречие в доказателствените източници, като по този начин са допуснали нарушения при оценка на доказателствата, довели до ограничаване правата на осъдения.

Следва да се отбележи, че оспорване на начина на формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите е процесуално недопустимо и не

подлежи на касационен контрол, доколкото всеки съд е суверенен при преценката си досежно достоверността и надежността на доказателствените източници да обуслови направения фактически извод. На касационна проверка подлежи единствено спазване на законовите правила за формиране на неговата воля, а именно, дали изводите му почиват на съвкупната преценка на събрания по делото доказателствен материал, дали същия е оценен съобразно действителното му съдържание и дали е мотивирано решението на съда кои противоречиви доказателства да кредитира.

Районния съд гр.Велики Преслав, който е разгледал делото като първа инстанция е изпълнил задълженията си по чл.14 от НПК да изследва обективно, всестранно и пълно всички обстоятелства по делото. Същият е събрал в условията на непосредственост доказателствата, необходими за изясняване на фактическите обстоятелства по делото включени в предмета на доказване и конкретното участие на подсъдимия. Правилно съдът е кредитирал показанията на полицейските служители, които са еднопосочни и последователни по отношение на всички факти, релевантни на извършеното престъпление, а от друга страна не е дал вяра на обясненията на подсъдимия, които не кореспондират със събраните по делото доказателства. Авторството на престъплението е установено по несъмнен начин.

Въззивният съд се е солидаризирал с аналитичната дейност на районния съд, като е възприел и достигнатите правни изводи. Оценил е мотивите на районния съд като съответни на изискванията на чл.305 от НПК. В мотивите на решението си окръжен съд е преповторил мотивите на районния съд и е отговорил на възраженията на осъденото лице, като са посочени основанията, поради което се отхвърлят.

Оплакването за неправилна оценка на доказателствата се свежда до възражението, че присъдата почива единствено на показанията на полицейски служители, въпреки тяхното противоречие с останалата доказателствена съвкупност, конкретно показанията на св.Марияна С.а-съпруга на осъденото лице и обясненията на последния.

Внимателното анализиране и съпоставяне на събраните доказателства и доказателствени средства, при налично противоречие между тях, сочат и за пътя на формиране на вътрешното убеждение на съда. Настоящият състав намира, че липсват нарушения в процесуалната дейност на съда по събиране и оценка на доказателствата, което да е довело до съществено процесуално нарушение.

Първоинстанционният съд е изложил убедителни аргументи защо дава вяра единствено на показанията на полицейските служители. Настоящата инстанция не установява съществено противоречие в тях, което да е в пряка връзка с релевантни за процеса обстоятелства. От друга страна, показанията на съпругата на осъденото лице, която застъпва тезата на последния са съпоставени освен с показанията на полицейските служители, така и с експертните заключения, които се явяват своеобразна проверка на същите.

Липсата на дактилоскопни следи по оръжието водят до извода, че полицейския служител осъществил изстрел е бил с ръкавици, а подсъдимия не е вземал огнестрелното оръжие. Този извод се подкрепя от показанията на всички присъствали свидетели, вкл. от показанията на св.Тихомир Г., участвал като поемно лице при извършеното претърсване и изземване. В същото време, от заключението на ДНК експертизата се установява наличието на биологични следи от осъдения по различни части на огнестрелното оръжие.

Неоснователно е и възражението за допуснато съществено процесуално нарушение на съда с отказа за удовлетворяване на направените от защитата доказателствени искания за следствен експеримент и изземването на проектил от изстреляна гилза. Както първоинстанционния, така и въззивния съд са дали отговор на посоченото възражение.

На първо място следва да се отбележи, че правото на страните да поискат събиране на доказателства не е абсолютно. Съдът разполага с правомощието сам да преценява необходимостта от допълнително събиране на доказателства и не е длъжен да уважи всяко едно искане на страните. При надлежно направено искане има задължението да се произнесе и да го уважи, ако счете че то има отношение и ще допринесе за разкриване на обективната истина. Искането обаче съдът може и да отхвърли, при условие че изпълни процесуалното си задължение да изложи надлежни мотиви за отказа си. Видно от материалите по делото, съображенията на съда, с които е оставил без уважение направените искания са убедително мотивирани и не пораждат съмнение за това, че при осъществяване на дейността си съдът се е ръководил единствено от закона и вътрешното си убеждение.

Въпреки, че защитата на подсъдимия сочи за различни обстоятелства, които следва да бъдат установявани с направените доказателствени искания, като местоположението на намиращите се лица в претърсваното помещение „гараж“, респ. възможността на осъдения да докосне оръжието, или наличието на ДНК върху проектила, крайния извод на съда за неотнositимост на искането към релевантни за процеса обстоятелства е правилен.

Няма спор по делото, че при проверка на процесното оръжие св.Севев е възпроизвел изстрел в пода, като проектил не е бил търсен. В съдебно заседание вещото лице А.ов е изразил становище, е от мястото на проектила, респ.посоката на проведения изстрел, може да се определи единствено местоположението на лицето, което е произвело изстрела. Обстоятелството, дали осъдения е докосвал оръжието след изстрела намира своя отговор както в показанията на присъствалите на изстрела свидетели, които категорично отричат това обстоятелство, така и в експертните заключения на дактилоскопната и ДНК експертиза. Видно от последната, изолирания клетъчен материал, който съвпада с този на осъдения, е намерен по различни части на оръжието: приклад, ложка, ръкохватка, спусък и оптичен прибор. Изложеното опровергава защитната теза на осъдения, че тези следи са

оставени от него след произведения изстрел. Видно от обясненията на осъденото лице „Бутнах пушката с ръката си надолу и настрани. От неговите ръце, както беше пушката, я бутнах настрани“/вж обяснения на л.314 от делото/,т.е. същия твърди, че е докосвал пушката само в една нейна част, т.к. е била държана от свидетеля. Тези негови твърдения се опровергават и от констатациите на дактилоскопната експертиза, че върху оръжието не се откриват дактилоскопни следи.

По отношение обосноваването на експертното заключение на ДНК експертизата и поставянето му в основата на достигнатите правни и фактически изводи.

По този въпрос отношение са взели и двете съдебни инстанции. Настоящият съд се солидаризира с техните изводи и не следва да ги преповтаря. Некоректно и в противоречие с изясненото в експертизата изследване е поднесената от защитата информация, че с един тампон са изследвани едновременно всички елементи на оръжието. Видно от експертното заключение, материал за изследване е иззет с тампони както следва:1. от металния приклад, ложата и ръкохватката; 2. от спуська и оптичния прибор и 3. от брезентовия ремък. Върху всички е открит клетъчен материал, който произхожда от осъденото лице. В с.з. вещото лице е пояснило причината, поради което материал по т.1 е иззет с един тампон, а именно, че оръжието се хваща обикновено за тези три места: металния приклад, ложата и ръкохватката и това е позволило изследването в една обща проба/вж пояснения на в.л. на л.312 от делото/.

Неоснователно е и твърдението на защитата, че са останали необсъдени от съдебните инстанции обясненията на експерта, че епителни тела могат да се оставят върху оръжието и от стола, върху който е стоял осъдения, или изпаднали от него пърхот или люспа от брадата му. И първоинстанционния и въззивния съд са обсъдили този въпрос, като правилно са достигнали до извода, че пренос на епителни клетки от стола, върху който осъдения е стоял върху оръжието е малко вероятен. В този смисъл са и обясненията на вещото лице. Правилно този извод е обоснован с обстоятелството, че оръжието е престояло на този стол за кратко време, като не цялата повърхност на същото се е намирала върху седалката на стола/вж показанията на св. М.Г./. По отношение пренасяне на клетъчен материал от пърхот на осъдения вещото лице е взело становище, че не може да се определи дали могат да попаднат епителни клетки, т.к. зависи какво количество ДНК има по тях.

Като неоснователно настоящия състав преценява и възражението на защитата за „предубеденост“ на полицейски служител, участвал като поемно лице, по чиято докладна записка е започнало наказателното преследване.

Съмненията на защитата, отразени в искането за възобновяване, че местоработата и заеманата от поемното лице длъжност, респ. изготвената от него докладна записка във връзка със службата му биха могли да повлияят върху годността на извършеното процесуално следствено действие, не

почиват на конкретни факти и са само в сферата на предположенията. При извършената проверка на всички материали, събрани по делото, не се констатира св.М.Г. да е имал друго процесуално качество в рамките на същото наказателно производство, като липсват каквито и да било данни, от които да се направи извод, че той е заинтересован по някакъв начин от изхода на делото. Отделно от това, показанията на поемното лице изцяло потвърждават отразеното в самия протокол, като кореспондират с изложеното от свидетелите –полицейски служители и експертните заключения. Именно наличното съответствие между посочените доказателствени източници е дала основание на съдебните състави да кредитират както показанията на св.Г., така и протокола за оглед на местопроизшествието, приемайки ги за годна и надеждна доказателствена основа за своите изводи.

Що се отнася до възражението на защитата на осъденото лице, че до помещението, в което е установено оръжието са имали достъп неограничен кръг от лица, съдът намира следното:

„Поначало, за да е налице съставомерно „държане“ по отношение на оръжието е достатъчно то да се намира във фактическата власт на дееца. Установяването на този факт обективира в достатъчна степен и неговия умисъл, ако не са налице други обстоятелства, които го изключват“/Вж Решение №26 от 03.202009г. по н.д.№633/2008г. на трето н.о. на ВКС/.

По принцип домът на едно лице е неприкосновено място, до което не би следвало да имат достъп лица без негово знание и съгласие. Осъденият е живеел само със своята съпруга.Последната заявява, че не е имало случаи непознати лица за влизат и да оставят свои вещи/вж показания на с.Здравкова/.

Действително по делото са налице факти за възможен достъп на други лица до гаража, където е намерена инкриминираната вещ. Наличието обаче на обективни следи от осъденото лице по огнестрелното оръжие изяснява въпроса за авторството на деянието. Видно от констатациите на ДНК експертизата, налице са биологични следи от осъденото лице върху всички части на огнестрелното оръжие. Това опровергава твърдяната липса на „съпричастност“ на същия към инкриминираното деяние. Още един аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че оръжието не се е намирало на видно място/вж огледен протокол/. Ето защо, правилно съдът е приел, че противоречи на формалната и житейска логика неустановено лице да „укрие“ оръжие в домът на осъдения, без негово знание.

По изложените съображения настоящият състав намира, че по делото не се установяват твърдените съществени процесуални нарушения засягащи съдържанието на съдебните актове, изясняването на правно значимите факти и приложението на материалния закон, поради което не е налице основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 вр. чл. 348, ал.1, т.1 и 2 от НПК за възобновяване на производството, отмяна на влезлите в сила съдебни актове и връщането му за ново разглеждане. В този смисъл искането следва да бъде оставено без

уважение.

Поради изложените съображения и на основание чл. 424, ал. 1 от НПК, Варненският апелативен съд,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения А. И. С., чрез неговия процесуален представител- адв.И. И.- ТАК за възобновяване на наказателното производство и отмяна на влезлите в законна сила присъда №260002 от 31.05.2022г. по НОХД №204/2018г. на Районен съд гр.Велики Преслав, потвърдена с Решение №82 от 23.11.2022г. по ВНОХД №342/2022г. на Окръжен съд гр.Шумен.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____